

Teza:

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej wskazała, że biorąc pod uwagę aktualne przytoczone w orzeczeniu przepisy (m.in. art. 25 ust. 2 ustawy Prawo Przedsiębiorców) należy stwierdzić, że zawieszenie działalności gospodarczej samo w sobie nie stanowi zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej przez podatnika. Podatnik, który zawiesza prowadzenie działalności gospodarczej na pewien czas, nadal pozostaje podatnikiem, z tym że w okresie zawieszenia wykonywania działalności przedsiębiorca nie prowadzi aktywnej działalności. Podatnik, który zawiesza prowadzenie działalności gospodarczej na pewien czas, nadal pozostaje podatnikiem, z tym że w okresie zawieszenia wykonywania działalności przedsiębiorca nie prowadzi aktywnej działalności. Zgłoszenie zawieszenia działalności gospodarczej nie oznacza zatem ustania bytu przedsiębiorcy, a jedynie przerwę w wykonywaniu działalności gospodarczej.

Naruszenie obowiązku:

Przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc:

Brak naruszenia w danym orzeczeniu.

Sygn. akt DSC.WK.6402.6.2024

ORZECZENIE**WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ SŁUŻBY CYWILNEJ**

Warszawa, 12.09.2024 r.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

ORZEKA

o uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I Instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

Rafał Haczekiewicz

Piotr Orzech

Iwona Pakosz

Małgorzata Paszkiewicz

Cezary Zaremba

UZASADNIENIE

Powzięcie informacji o czynie.

E-mailem z dnia 10 października 2023 r. B. L. – Zastępca Dyrektora Biura (...), poinformowała M. K. Dyrektora urzędu, o wynikach analizy oświadczenia majątkowego M. C. .

W mailu tym znalazła się m.in. informacja, że ww. pracownik w następujących po sobie okresach wznawiał działalność gospodarczą:

od 06.01.2022 do 30.04.2022,

od 03.05.2023 do 31.05.2023,

od 18.08.2023 do 31.08.2023.

W ocenie autora maila, powyższe działanie M. C. stanowi naruszenie zakazu wynikającego z art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Naruszenie tego zakazu, o którym mowa we wspomnianym art. 4 pkt 6 ustawy zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy, stanowi przewinienie służbowe, które podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej lub stanowi podstawę do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Jak wskazano dalej, przyjęta przez M.

C. postawa stoi również w sprzeczności z wynikającymi z art. 76 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej obowiązkami członka korpusu służby cywilnej oraz obowiązkami określonymi w art. 48 ustawy (...)

W mailu tym, znalazła się także informacja, że M. C. w okresie, kiedy kierownik nie był obowiązany do składania oświadczeń majątkowych (obowiązek ten względem kierowników (...) wprowadziła dopiero nowela zarządzenia nr 1 (...) z 7 lutego 2022 r.) prowadził działalność gospodarczą (...) REGON (...), wówczas jako pracownik i kierownik (...), nieobjęty ustawowym zakazem prowadzenia działalności gospodarczej zwracał się z wnioskiem do (...) (po zmianie przepisów do Szefa (...)) o wyrażenie zgody na dodatkowe zarobkowanie. Po wejściu w życie wspomnianego zarządzenia nr 1 (...) kierownicy (...) zostali objęci obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, w tej sytuacji M. C. (kierownik od 11 czerwca 2019 r.) zawiesił bezterminowo ww. działalność gospodarczą (z informacji wynikających z (...) online uczynił to, składając wniosek dopiero 30 kwietnia 2022 r.).

W tym samym dniu, M. K. - Dyrektor urzędu, za pośrednictwem e-maila polecił Rzecznikowi dyscyplinarnemu wszczęcie postępowania wyjaśniającego.

Postępowanie wyjaśniające.

Mailem z dnia 12 października 2023 r. Rzecznik dyscyplinarny, zawiadomił M. C. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, którego przedmiotem będzie ustalenie, czy doszło do naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, polegającego na naruszeniu przepisów prawa, poprzez prowadzenie w latach 2022 - 2023 działalności gospodarczej z naruszeniem art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 1090) oraz art. 59 ust. 1 ustawy (...).

W trakcie postępowania wyjaśniającego M. C., w dniu 07 grudnia 2023 r. za pośrednictwem e-maila wystąpił do Rzecznika dyscyplinarnego z wnioskiem o umorzenie postępowania wyjaśniającego załączając do wniosku opinię prawną

adwokata A. Z., z której wynika, że do stanowiska zajmowanego przez M. C. (Kierownika (...), nie ma zastosowania zakaz prowadzenia działalności gospodarczej wynikający z przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Mailem z dnia 28 grudnia 2023 r. Rzecznik dyscyplinarny, przesłał do M. C. skan postanowienia o zakończeniu postępowania wyjaśniającego, informując o możliwości złożenia dodatkowych wyjaśnień do dnia 03 stycznia 2024 r. do godz. 16.00.

W odpowiedzi na ww. maila, M. C. w dniu 28 grudnia 2023 r. wskazał, że „moje stanowisko zostało zawarte we wniosku o umorzenie postępowania, do którego została załączona opinia prawna adw. A. Z. W związku z powyższym brak jest podstawy prawnej do żądania składania wyjaśnień w postępowaniu wyjaśniającym.”

Postępowanie dyscyplinarne w I instancji.

Rzecznik dyscyplinarny pismem z dnia 04 stycznia 2024 r. wystąpił do Komisji Dyscyplinarnej urzędu, z wnioskiem o wszczęcie wobec M. C. postępowania dyscyplinarnego, w związku z naruszeniem: obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej, poprzez prowadzenie w 2023 roku, jako pracownik urzędu, działalności gospodarczej bez uzyskania pisemnej zgody Kierownika urzędu na zatrudnienie lub wykonywanie innych zajęć zarobkowych, co stanowi naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy (...)

W złożonym wniosku, Rzecznik dyscyplinarny wniósł o wymierzenie M. C., kary dyscyplinarnej przewidzianej w art. 49 ust. 2 pkt 2 ustawy (...)

M. C., pismem z dnia 13 lutego 2024 r. zwrócił się do Przewodniczącej Komisji Dyscyplinarnej I instancji, z wnioskiem o:

- umorzenie postępowania dyscyplinarnego;
- wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec pracowników urzędu, którzy dopuścili się naruszeń przepisów prawa wskazanych w uzasadnieniu wniosku;
- złożenie pisemnych oświadczeń przez członków komisji dyscyplinarnej, iż nie

brali udziału w opracowaniu zarządzenia nr 1 Dyrektora z dnia 7 lutego 2022 r. w sprawie składania, przyjmowania i dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym, a jeżeli członek komisji brał udział w opracowaniu przedmiotowego zarządzenia powinien zostać wyłączony z postępowania z uwagi, iż nie może on być bezstronny wobec opisanych w uzasadnieniu okoliczności;

- dopuszczenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu oraz stanowiących załączniki do wniosku.

Komisja I Instancji, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2024 r., wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, orzeczeniem z dnia 13 lutego 2024 r., uznała Obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu tj.: naruszenia obowiązku członka korpusu służby cywilnej określonego w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, polegającego na prowadzeniu w 2023 roku, jako pracownik urzędu, działalności gospodarczej bez uzyskania pisemnej zgody Kierownika urzędu na zatrudnienie lub wykonywanie innych zajęć zarobkowych, co stanowi naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy (...) i w oparciu o postanowienia art. 49 ust. 2 pkt 2 ustawy (...) wymierzyła Obwinionemu karę nagany.

Na wstępie uzasadnienia orzeczenia, Komisja Dyscyplinarna odniosła się do wniosków złożonych przez Obwinionego w piśmie z dnia 13 lutego 2024 r. i tak:

Wniosek o wyłączenie członków składu orzekającego, został przez Komisję Dyscyplinarną I instancji oddalony.

Jak wskazała Komisja I Instancji, Obwiniony wniósł w treści pisma z dnia 13 lutego 2024 r. o złożenie pisemnych oświadczeń przez członków Komisji Dyscyplinarnej, iż nie brali udziału w opracowaniu zarządzenia nr 1 Dyrektora urzędu z dnia 7 lutego 2022 r. w sprawie składania, przyjmowania i dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym. Równocześnie, Obwiniony wniósł o to, aby w przypadku, gdy członek Komisji Dyscyplinarnej brał udział w opracowaniu przedmiotowego zarządzenia, powinien zostać wyłączony z postępowania z uwagi na fakt, iż nie może on być bezstronny wobec opisanych w uzasadnieniu wniosku okoliczności. Jak zaznaczyła

Komisja I Instancji, Obwiniony sformułował przedmiotowy wniosek w sposób hipotetyczny, nie wskazując ani czy zaistniały podstawy do wyłączenia, ani którego z członków komisji miałyby dotyczyć. Komisja dyscyplinarna rozpoznając wniosek, jako podstawę jego oddalenia wskazała fakt, iż żaden z członków komisji nie brał udziału w pracach nad zarządzeniem, o którym mowa powyżej. Jednocześnie zaznaczyła, że gdyby nawet taka sytuacja miała miejsce, to i tak nie zaistniałaby podstawa do wyłączenia ze składu orzekającego z uwagi na fakt, iż przedmiotowe zarządzenie nie ma związku ze sprawą będącą podstawą niniejszego postępowania przed Komisją Dyscyplinarną.

W odniesieniu do kolejnego wniosku Obwinionego zawartego w piśmie z dnia 13 lutego 2024 r., które zostało złożone na rozprawie oraz powtórnego w wypowiedzi ustnej Obwinionego na rozprawie, a dotyczącego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec pracowników urzędu, którzy dopuścili się naruszeń przepisów prawa wskazanych w uzasadnieniu pisma Obwinionego, Komisja Dyscyplinarna stwierdziła, iż po jej stronie brak jest uprawnień do zajęcia się sprawą. Komisja dyscyplinarna wskazała że zgodnie z brzmieniem art. 126 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, komisja wszczyna postępowanie dyscyplinarne z dniem zgłoszenia wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania. Tym samym, Komisja dyscyplinarna nie może wszcząć postępowania dyscyplinarnego na wniosek Obwinionego. W związku z powyższym, przedmiotowy wniosek pozostał bez rozpoznania jako skierowany niezgodnie z właściwością.

Obwiniony, w treści pisma złożonego na rozprawie w dniu 13 lutego 2024 r., wniósł także o umorzenie postępowania. Podstawą umorzenia postępowania, w ocenie Obwinionego, miał być fakt, iż postępowanie to stało się bezprzedmiotowe z uwagi na argumentację przytoczoną w treści pisma Obwinionego i przedstawioną ustnie w trakcie rozprawy.

W ocenie Komisji I Instancji, wniosek o umorzenie postępowania jest bezzasadny. Zgodnie z brzmieniem przepisu § 25 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493), Komisja dyscyplinarna umarza postępowanie dyscyplinarne, jeżeli:

- a. ustał stosunek pracy obwinionego;
- b. nastąpiło przedawnienie karalności;

- c. w sprawie o ten sam czyn zostało wydane prawomocne postanowienie lub orzeczenie komisji dyscyplinarnej albo w tej samej sprawie i przeciwko temu samemu obwinionemu toczy się przed komisją dyscyplinarną wcześniej wszczęte postępowanie;
- d. zachodzą okoliczności wykluczające, z mocy ustawy, orzekanie w sprawie.

W ocenie Komisji dyscyplinarnej I Instancji, żadna z powyżej wskazanych przesłanek nie miała zastosowania w niniejszej sprawie.

W dalszej części uzasadnienia orzeczenia, Komisja I Instancji wskazała, że w toku postępowania, w tym także na rozprawie, Obwiniony przyznał, iż w roku 2023 wznawiał i zawieszał działalność gospodarczą. Po sprawdzeniu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, w roku 2023 działalność ta nie została wykreślona z ewidencji. Wznowienie działalności nastąpiło w dniu 3 maja 2023 r., następnie zostało zawieszone w dniu 30 maja 2023 r. Kolejne wznowienie nastąpiło w dniu 18 sierpnia 2023 r. i zawieszenie w dniu 31 sierpnia 2023 r. W ocenie Komisji są to fakty bezsporne i udokumentowane odpowiednimi wpisami w ogólnodostępnym rejestrze jakim jest Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej. Także Obwiniony, wskazując jako dowody, dokumenty księgowe w postaci faktur, których kopie zostały dołączone do pisma złożonego na rozprawie w dniu 13 lutego 2024 r. pośrednio przyznał, iż prowadził działalność gospodarczą. Jak wskazała Komisja I Instancji, nie można się zgodzić z twierdzeniem Obwinionego, iż wystawianie faktur miało wyłącznie na celu dopełnienie obowiązku podatkowego. Na dokumencie faktury widnieje i data sprzedaży usługi, i data wystawienia dokumentu księgowego. Obie te czynności, przy każdej z dwóch faktur, mają miejsce w roku 2023. Niewątpliwym jest także fakt, iż Obwiniony uzyskał przychód w związku z realizacją usługi, którą potwierdzały przedmiotowe faktury. Więc nie tylko dopełnienie obowiązku podatkowego, ale także uzyskanie wynagrodzenia za świadczenie usług przez Obwinionego miało miejsce w roku 2023. W ocenie Komisji Dyscyplinarnej, fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez Obwinionego w roku 2023 jest faktem oczywistym. Działalność gospodarcza jest prowadzona, co do zasady w celach zarobkowych i także w przedmiotowym stanie

faktycznym miało to miejsce. Komisja Dyscyplinarna I Instancji nie zgodziła się także z twierdzeniem Obwinionego, iż prowadzona w roku 2023 działalność gospodarcza, była działalnością prowadzoną na podstawie zgód otrzymanych przez Obwinionego w latach wcześniejszych. Zarówno zgoda na wznowienie działalności gospodarczej wydana przez Dyrektora urzędu w dniu 9 sierpnia 2019 r., jak i zgoda Kierownika urzędu z dnia 29 września 2021 r., miały charakter czasowy i wskazywały konkretny okres, w którym działalność gospodarcza mogła być prowadzona przez Obwinionego. Odpowiednio - zgoda Dyrektora urzędu dotyczyła okresu od 7 września do 30 listopada 2019 r. i została wydana w celu zamknięcia i rozliczenia wszystkich pozostałych spraw kancelarii Obwinionego, natomiast zgoda Kierownika urzędu została wydana na okres od dnia 15 października 2021 r. do dnia 15 października 2022 r. W żadnym z ww. dokumentów nie ma wzmianki, iż oprócz określonego okresu obowiązywania zgód, można je wykorzystywać przedmiotowo w celu zakończenia działalności, nawet gdyby miało ono miejsce poza wskazanymi okresami objętymi zgodą.

W ocenie Komisji orzekającej w I Instancji, mając powyższe na uwadze, zasadnym i prawdziwym jest przyjęcie, iż Obwiniony nie posiadał zgody na prowadzenie działalności gospodarczej w roku 2023. Ostatnia zgoda dotyczyła okresu, który upłynął w dniu 15 października 2022 r. Stanowisko Obwinionego, iż ww. zgody obejmowały także rok 2023 stoi w sprzeczności zarówno z dokumentami, jak i z jego twierdzeniem wygłoszonym w trakcie rozprawy, a dotyczącym odpowiedzi na pytanie Komisji Dyscyplinarnej. Obwiniony wskazał, iż nie wie/nie pamięta czy występował na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy (...) do Kierownika urzędu o wyrażenie zgody na podjęcie zatrudnienia lub wykonywanie innych zajęć zarobkowych po upływie okresu objętego ostatnią z posiadanych zgód tj. okresu od dnia 15 października 2021 r. do dnia 15 października 2022 r.

Mając powyższe na uwadze, Komisja Dyscyplinarna I Instancji stwierdziła, iż Obwiniony prowadził w roku 2023 działalność gospodarczą, która była zajęciem zarobkowym, na wykonywanie którego wymagana jest zgoda Kierownika urzędu, której Obwiniony nie posiadał. Jak zaznaczyła Komisja I Instancji, w art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej wskazany został katalog obowiązków członka korpusu służby cywilnej, który zgodnie z przyjętym orzecznictwem oraz utrwaloną doktryną należy uznać za katalog otwarty. Zgodnie

z brzmieniem art. 76 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy, członek korpusu służby cywilnej obowiązany jest w szczególności do przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa. Komisja I Instancji, w świetle poczynionych rozważań wskazała, że czyn popełniony przez Obwinionego (brak zgody na prowadzenie działalności zarobkowej) jest bezprawny oraz zawiniony i jako taki stanowi delikt dyscyplinarny.

Tym samym, w ocenie Komisji Dyscyplinarnej, Obwiniony naruszył obowiązki członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, poprzez prowadzenie w 2023 roku, jako pracownik urzędu, działalności gospodarczej bez uzyskania pisemnej zgody Kierownika urzędu na zatrudnienie lub wykonywanie innych zajęć zarobkowych, co stanowi naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy (...). Komisja I Instancji, odnosząc się do twierdzeń Obwinionego dotyczących nieprawidłowości w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Rzecznika Dyscyplinarnego, w tym zakresie postępowania, stwierdziła, że Rzecznik Dyscyplinarny w postanowieniu o wszczęciu postępowania wyjaśniającego z dnia 12 października 2023 r. wskazał, iż przedmiotem postępowania jest ustalenie, czy doszło do naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej polegającego na naruszeniu przepisów prawa poprzez prowadzenie w latach 2022 — 2023 działalności gospodarczej z naruszeniem art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne oraz art. 59 ust. 1 ustawy (...). W wyniku przeprowadzonego postępowania, Rzecznik Dyscyplinarny skierował do Komisji Dyscyplinarnej wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, ale w węższym zakresie, gdyż naruszenie będące podstawą postępowania dyscyplinarnego dotyczyło roku 2023 i polegało na naruszeniu art. 59 ust. 1 ustawy (...). W ocenie Komisji Dyscyplinarnej, powyższe nie może stanowić podstawy do umorzenia postępowania w całości. Można się zastanawiać, czy prawidłowym nie byłoby umorzenie przez Rzecznika Dyscyplinarnego, za zgodą Dyrektora urzędu, postępowania w części dotyczącej naruszenia przepisów prawa poprzez prowadzenie w latach 2022 — 2023 działalności gospodarczej z naruszeniem art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące

funkcje publiczne i wnioskowanie o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w części zgodnej z przesłanym do Komisji Dyscyplinarnej wnioskiem. Jednakże nawet gdyby przyjąć, iż powyższe powinno być zalecanym rozwiązaniem, to i tak nie ma wpływu na prawidłowość wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 4 stycznia 2024 r. i jego zasadność, która została wykazana we wcześniejszej części uzasadnienia.

Komisja I Instancji stwierdziła ponadto, że z uwagi na fakt, iż wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec Obwinionego dotyczył naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, poprzez prowadzenie w 2023 roku, jako pracownik urzędu, działalności gospodarczej bez uzyskania pisemnej zgody Kierownika urzędu na zatrudnienie lub wykonywanie innych zajęć zarobkowych, co stanowi naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy (...), nie rozstrzygała kwestii naruszenia przez Obwinionego art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne jako pozostającego poza zakresem prowadzonego postępowania.

W dalszej części uzasadnienia orzeczenia, Komisja Dyscyplinarna I Instancji, na podstawie zebranego materiału dowodowego, nie stwierdziła przesłanek przemawiających na korzyść Obwinionego. W ocenie Komisji orzekającej w I Instancji wymierzona kara jest adekwatna do wagi popełnionego czynu.

Odwołanie.

Obwiniony pismem z dnia 05 marca 2024 r. złożył odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I Instancji, zarzucając wydanemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 59 ust. 1 w zw. z art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej poprzez błędną wykładnię tego przepisu uznającą, iż podjęcie działalności gospodarczej jedynie w celu odbioru wynagrodzenia i dopełnienia obowiązku podatkowego jest wykonywaniem innych zajęć zarobkowych, objętym wymogiem uzyskania pisemnej zgody Kierownika urzędu,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym:

- art. 126 ust. 3 ustawy o służbie cywilnej w związku z art. 6 ustawy (...), poprzez wydanie orzeczenia po przeprowadzeniu rozprawy z pominięciem niezbędnych i koniecznych do przeprowadzenia w sprawie dowodów,
- § 22 ust. 1 i 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, poprzez pominięcie obowiązku wyczerpującego zebrania i wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego dotyczącego faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,
- § 12 ust. 2 Rozporządzenia poprzez brak umorzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie zarzutu naruszenia art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, pomimo ustalenia bezpodstawności tego zarzutu,

Obwiniony składając odwołanie wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie od zarzucanego czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej;
- bądź o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania komisji dyscyplinarnej I stopnia.

Ponadto Obwiniony wniósł o przeprowadzenie dowodów jakie zostały zgłoszone i nie przeprowadzone przez Komisję dyscyplinarną I Instancji.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniony wskazał m.in., że zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy (...) pracownik urzędu nie może podejmować zatrudnienia lub wykonywać innych zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody Kierownika urzędu. Zdaniem Obwinionego, wykładnia tego przepisu przez Komisję w sposób oczywisty odbiega od znaczenia sformułowania wynikającego ze znaczenia tego wyrazu. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego wykonywanie jest synonimem „zrobienia coś”, „wyprodukowania coś”, „odegrania roli teatralnej, filmowej, utworu muzycznego», wreszcie «pracowania w jakimś zawodzie»(zob.<https://sip.pwn.pl/slowniki/wvkonywanie.html>). Wykonywanie oznacza więc dokonywanie jakiejś aktywności, czynnego zajęcia w celu wykreowania

jakiejś rzeczy materialnej lub dzieła o charakterze niematerialnym. Jak wskazał dalej Skarżący, aktywność w postaci „wykonywania zajęcia” w rozumieniu ustawy ma prowadzić do uzyskania zarobku, o czym świadczy sformułowanie „wykonywanie zajęć zarobkowych”. O wykonywaniu zajęć zarobkowych można więc mówić jedynie w przypadku podejmowania aktywnych czynności prowadzących do uzyskania zarobku, który na tle stosunków pracowniczych czy umownych określany jest mianem „wynagrodzenia”. Jak zaznaczył Obwiniony, samo zaś otrzymanie przychodu majątkowego niepowiązanego z podjęciem czynności w ramach stosunku pracy lub stosunku cywilnoprawnego nie może być uznane za naruszenie zakazu podejmowania zajęcia zarobkowego poza służbą bez pisemnej zgody przełożonego (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 28 października 2013 r., sygn. akt IV SA/GI 1104/12).

Jak zaznaczył M. C., w toku postępowania dyscyplinarnego nie wykazano, aby takie czynności prowadzące do uzyskania wynagrodzenia w roku 2023 wykonywał Obwiniony, co wyklucza możliwość uznania jego za winnego naruszenia art. 59 ust. 1 ustawy (...).

Zdaniem Obwinionego, za wykonywanie zajęć zarobkowych nie może być uznane samo wznowienie i zawieszenie działalności gospodarczej, które nastąpiło jedynie na dwa krótkie okresy czasu w celu odbioru wynagrodzenia za czynności dokonane w latach 2019-2022, na których wykonywanie Obwiniony posiadał zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej. Sam odbiór wynagrodzenia i dokonanie czynności podatkowych nie jest wykonywaniem zajęcia zarobkowego, gdyż nie jest powiązany z żadnym wynagrodzeniem, a jest jedynie konsekwencją czynności o charakterze zarobkowym podjętych we wcześniejszym okresie. Jak podkreślił Obwiniony, w toku postępowania wyjaśniającego w wiadomości mailowej z dnia 5 października 2023 r. wskazał, iż czynności te były podejmowane w czasie, w którym legitymował się zgodą pracodawcy na wykonywanie zajęć zarobkowych, i wiązały się one z wynagrodzeniem prowizyjnym za osiągnięcie konkretnego rezultatu, który zaistniał po znacznym czasie od wykonania czynności, za które należne był wynagrodzenie. Zdaniem Obwinionego, należy także dostrzec, iż w świetle ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1570 z późn. zm.) obowiązek podatkowy jest niemiernie szeroki i dotyczy każdego odpłatnego świadczenia usług przez przedsiębiorcę na terytorium

kraju (art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT). Obwiniony stwierdził, że skoro w okresie prowadzenia za zgodą pracodawcy działalności gospodarczej wykonał usługi za które wynagrodzenie uzyskał po zaprzestaniu czynnej działalności gospodarczej to był zobowiązany do ich rozliczenia w świetle podatku VAT jako przedsiębiorca na podstawie wystawionej faktury, której zaś nie mógł wystawić bez podjęcia czynności gospodarczej.

W ocenie Obwinionego, z tego względu podjęcie działalności gospodarczej w okresie od dnia 3 maja 2023 r. do dnia 30 maja 2023 r oraz w okresie od 18 sierpnia 2023 r. do dnia 31 sierpnia 2023 r. miało na celu jedynie wywiązaniu się przez niego z obowiązku podatkowego, którego przestrzeganie zgodnie z brzmieniem art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej jest obowiązkiem każdego członka korpusu służby cywilnej.

Zdaniem Obwinionego, podjęcie przez niego w tych okresach uprzednio zawieszzonej działalności gospodarczej nie wiązało się z wykonywaniem w tym czasie czynności o charakterze zarobkowym - a okoliczność taka nie została w żaden sposób udowodniona w trakcie postępowania dyscyplinarnego - w oczywisty sposób jej dopuszczalność nie była uzależniona od zgody pracodawcy, skoro art. 59 ust. 1 ustawy (...) wyraźnie w swojej hipotezie odnosi się do wykonywania zajęć zarobkowych.

Jak zaznaczył składający odwołanie, należy także dostrzegać, iż przyjęta przez Komisję wykładnia art. 59 ust. 1 ustawy (...) abstrahuje od wykładni celowościowej i systemowej tego przepisu, którego wykładni należy dokonywać w kontekście podstawowego dla pragmatyk urzędniczych aktu, jakim jest ustawa o służbie cywilnej. W ustawie tej znajduje się analogiczny przepis o zakazie podejmowania zatrudnienia lub podejmowania innych zajęć zarobkowych bez zgody dyrektora generalnego urzędu. W doktrynie na tle tego przepisu wskazuje się, iż jego celem jest prawidłowa realizacja obowiązków członka korpusu służby cywilnej, a zwłaszcza wykonywania obowiązków racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi, rzetelnego i bezstronnego wykonywania powierzonych zadań, oraz godnego zachowywania się w służbie i poza nią (tak K. Rączka [w:] J. Jagielski, K. Rączka, Ustawa o służbie cywilnej. Komentarz, Warszawa 2010, art. 80). Należy przy tym zauważyć, iż przepis ten nie zakazuje samego podejmowania czynności zarobkowych poza czynnościami wykonywanymi w ramach pracy jako członka

korpusu służby cywilnej, lecz jedynie warunkuje ich dopuszczalność uzyskaniem zgody dyrektora generalnego urzędu. Regulacja ta nie ma na celu samego ograniczenia możliwości uzyskiwania dodatkowego dochodu przez członków korpusu służby cywilnej, lecz wykluczenie sytuacji, gdy realny jest konflikt interesów pracownika wynikających z jego pobocznej aktywności i urzędowego pracodawcy mającego za zadanie reprezentować interes publiczny.

Zdaniem Obwinionego, z tego względu przepis ten należy wyklądać analogicznie jak art. 80 ust. 1 i 2 ustawy o służbie cywilnej stanowiący o zakazie „podejmowania” zatrudnienia lub zajęć zarobkowych, czyli jako unormowania odnoszące się do sytuacji, gdy pracownik urzędu zamierza wykonywać zajęcia zarobkowe, które nie są objęte zgodą pracodawcy służby cywilnej. Zakaz ten nie dotyczy sytuacji, gdy pracownik urzędu wykonuje działania mieszczące się w ramach zajęć zarobkowych, na które uzyskał już zezwolenie pracodawcy cywilnego. W doktrynie podkreśla się, iż przepisy typu incompatibilitas są wyjątkami od zasady wolności pracy i jako takie nie mogą być interpretowane rozszerzająco (tak S. Płażek [w:] Ustawa o służbie cywilnej. Komentarz, red. K. W. Baran, Warszawa 2021, art. 80.).

Jak wskazał Obwiniony, w konsekwencji uznanie, iż samo krótkotrwałe podjęcie działalności gospodarczej w celu odbioru należnego wynagrodzenia i dokonania rozliczenia obowiązku podatkowego bez dokonania w okresie podjęcia działalności jakichkolwiek czynności wiążących się z otrzymaniem za nie wynagrodzenia, nie stanowi naruszenie zakazu wykonywania innych zajęć zarobkowych bez uzyskania pisemnej zgody Kierownika urzędu na wykonywanie innych zajęć zarobkowych i jest niezgodne z prawidłową wykładnią art. 59 ust. 1 ustawy (...) i nie może prowadzić do uznania jego za winnego naruszenia tego przepisu.

Uzasadniając zarzuty naruszenia przepisów procesowych Obwiniony wskazuje, iż postępowanie dyscyplinarne w służbie cywilnej opiera się na zasadach wskazanych w § 8 oraz § 10-12 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej. Do zadań tych w postępowaniu wyjaśniającym należą m.in. zawiadomienie osoby, której dotyczy postępowanie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego o stawianych jej zarzutach oraz o przysługujących uprawnieniach, odbieranie wyjaśnień od osoby, której dotyczy postępowanie, przesłuchiwanie świadków, zasięgnięcie opinii biegłych, badanie

dokumentów, przeprowadzanie, zabezpieczanie i utrwalanie dowodów - w celu wyjaśnienia sprawy i ustalenia, czy został popełniony czyn stanowiący naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, sporządzanie protokołów i notatek z czynności dowodowych, powiadomienie osoby, której dotyczyło postępowanie wyjaśniające o jego zakończeniu, udostępnienie tej osobie zebranych dowodów i umożliwienie złożenia dodatkowych wyjaśnień, poinformowanie osoby, która poleciła wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, o dokonanych ustaleniach, sporządzenie wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i skierowanie go do komisji dyscyplinarnej w przypadku potwierdzenia zasadności zarzutów, wydanie (za zgodą osoby, która poleciła wszczęcie postępowania wyjaśniającego) postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego w przypadku, gdy nie zostanie potwierdzona zasadność zarzutów.

Jak wskazał Obwiniony, Komisja dyscyplinarna zobowiązana była zbadać wszelkie okoliczności sprawy, zgromadzić pełny materiał postępowania oraz umożliwić w pełnym zakresie uczestnictwo strony w postępowaniu dowodowym. W przedmiotowej sprawie postępowanie zostało oparte na niepełnym wyjaśnieniu wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, a w szczególności zakresów udzielonych Obwinionemu zezwoleń na prowadzenie działalności gospodarczej, wykonywania przez niego zajęć zarobkowych w okresie podjęcia działalności gospodarczej w roku 2023 oraz podlegania przez niego obowiązkowi składania oświadczeń majątkowych i zakazowi prowadzenia działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy.

Zdaniem Obwinionego, wbrew ustaleniom zawartych w zaskarżonym orzeczeniu udzielona zgoda na prowadzenie działalności gospodarczej nie ograniczała się do zezwolenia na prowadzenie tej działalności w okresie od 7 września 2019 r. do 30 listopada 2019 r. w celu zamknięcia i rozliczenia wszystkich pozostałych spraw prowadzonej ówczesnie przez niego kancelarii. O ile bowiem takie sformułowanie zostało wyrażone w zgodzie wyrażonej pismem znak (...) z dnia 9 sierpnia 2019 r., to w kolejnej decyzji Kierownika urzędu z dnia 29 września 2021 r. (...) wprost wyrażono zgodę na podjęcie przez niego zajęcia zarobkowego polegającego na prowadzeniu własnej działalności gospodarczej związanej z usługami (...), na okres od dnia 15 października 2021 r. do dnia 15 października 2022 r.

Jak zaznaczył Obwiniony, z treści tej decyzji wynika jednoznacznie, iż w przypadku prowadzenia tej działalności poza godzinami pracy nie stoi ona w sprzeczności z jego zadaniami wynikającymi z pełnienia stanowiska w ramach pracy urzędu, a odmienna ocena tej okoliczności powstawałby jedynie w przypadku objęcia Obwinionego ograniczeniami wynikającymi z art. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, a w tym także obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych.

Jak wskazał Obwiniony, Komisja dyscyplinarna w uzasadnieniu nie odniosła się do istotnej kwestii jaka była poruszana w toku postępowania dotyczącą wykładni ww. przepisu w zakresie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, który to zarzut początkowo został sformułowany przez Rzecznika Dyscyplinarnego i na podstawie którego został zgromadzony przeciwko niemu w sposób bezprawny materiał dowodowy oraz sprawa była prowadzona z naruszeniem zasad postępowania.

Dalej Obwiniony stwierdził, że jako kierownik nie jest objęty tymi ograniczeniami, podczas gdy w trakcie postępowania wykazał przedstawiając w tym zakresie odpowiednią opinię prawną, iż omawiana regulacja nie ma do niego zastosowania. Stanowisko kierownika (...) i starszego specjalisty nie zostało wymienione w pkt 1 ustawy, zatem należy odnieść się do treści art. 2 pkt 2 ustawy, w którym zakaz prowadzenia działalności gospodarczej dotyczy pracowników urzędów państwowych, w tym członków korpusu służby cywilnej, zajmujących stanowiska równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskami wymienionymi w pkt 1. Przepis ten odsyła do kryterium wynagrodzenia, zatem należy naturalnie odnieść się w tym wypadku do treści rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie określenia stanowisk oraz mnożników do ustalenia składników wynagrodzenia w (...), które reguluje kwestie wynagrodzeń pracowników (...). W załączniku nr 2 do rozporządzenia określono mnożniki kwoty bazowej służące do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego członków korpusu (...) na podstawie których wypłacane są wynagrodzenia w urzędzie. W załączniku nie wymieniono stanowiska kierownika, natomiast wymieniono stanowisko starszego specjalisty, którego mnożnik może wynosić od 0,476 do 4,34 oraz wymieniono stanowisko naczelnika, którego mnożnik może wynosić od 0,54 do 7,154. Zatem pracownik wykonujący obowiązki na stanowisku kierownika i starszego specjalisty nie może

zostać objęty zakazem wykonywania działalności gospodarczej, gdyż wynagrodzenie wypłacane starszemu specjalście nie jest równorzędne płacowo ze stanowiskiem naczelnika.

Ponadto zdaniem Obwinionego, nie można zgodzić się z opinią, iż w związku z tym, że stanowisko kierownika (...) nie zostało wymienione w ww. rozporządzeniu to mogą mieć zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 2021 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej. Zgodnie z treścią tego rozporządzenia dla stanowiska kierownika określono mnożnik taki sam jak dla naczelnika, który wynosi od 1,3 do 6. Za takim stanowiskiem przemawia fakt, iż rozporządzenie dotyczące pracowników (...) jest *lex specialis* w stosunku do rozporządzenia dotyczącego pracowników (...), które ma charakter ogólny. Ponadto, nawet jeśli przyjąć, iż stanowisko kierownika (...) powinno podlegać przepisom rozporządzenia dotyczącego pracowników (...) (od 1,3 do 6), to nie mogą dotyczyć stanowiska naczelnika, gdyż wynagrodzenie jego określa wprost rozporządzenie dotyczące pracowników urzędu (od 0,54 do 7,154). W związku z tym, wynagrodzenia tych dwóch stanowisk również nie są równorzędne, co prowadzi do konkluzji, iż pracownik wykonujący obowiązki kierownika (...) i starszego specjalisty nie jest objęty zakazem prowadzenia działalności gospodarczej. Za takim stanowiskiem przemawia również fakt, iż zwartościowane stanowisko kierownika (...) i starszego specjalisty nie przekracza i nie może przekraczać przedziału mnożnikowego określonego w tym rozporządzeniu.

Zdaniem Obwinionego, okoliczność ta miała istotne znaczenie w przedmiotowym postępowaniu, gdyż Rzecznik Dyscyplinarny kierując niniejszą sprawę na Komisję Dyscyplinarną wykroczył poza zakres wydanego przez siebie postanowienia z dnia 12.10.2023 r. sygn.: RDSZ/6133.20.2023/1, w którym określił zakres postępowania cyt. „ustalenie, czy doszło do naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej, polegającego na naruszeniu przepisów prawa poprzez prowadzenie w latach 2022-2023 działalności gospodarczej z naruszeniem art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności

gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne oraz art. 59 ust. 1 ustawy z dnia (...)"

W ocenie Obwinionego, skoro w postępowaniu wyjaśniającym zasadność tego zarzutu nie została potwierdzona, to Rzecznik Dyscyplinarny powinien postanowieniem opartym o § 12 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej umorzyć postępowanie dyscyplinarne w zakresie tego zarzutu, czego skutkiem jest niemożność powoływania się na ten zarzut w postępowaniu przed Komisją. Umorzenia takiego w przedmiotowym postępowaniu nie było pomimo, iż we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 4.01.2024 r. Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego jedynie wobec zarzutu naruszenia art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej poprzez prowadzenie w 2023 r. jako (...), działalności gospodarczej bez uzyskania pisemnej zgody (...) na zatrudnienie lub wykonywanie innych zajęć zarobkowych, co stanowi naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy o (...). Brak umorzenia postępowania w sprawie zarzutu w oparciu o który wszczęto postępowanie dyscyplinarne w sposób oczywisty wpływa na sposób i możliwość realizacji prawa obwinionego do obrony.

W dalszej części uzasadnienia odwołania Obwiniony wskazał na postanowienia § 22 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, zgodnie z którym Komisja dyscyplinarna powinna wyczerpująco zebrać i wszechstronnie rozpatrzyć materiał dowodowy, a przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Kwestia podlegania przez niego przepisom ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż jak wynika z decyzji (...) z dnia 29 września 2021 r. była ona powodem uznania prowadzonej przez niego działalności gospodarczej za niemożliwą do pogodzenia z właściwym wykonywaniem obowiązków pracownika, co uniemożliwiło mu o wystąpienie motywowane chociażby względami ostrożności o wyrażenie zgody na podjęcie działalności gospodarczej w dość krótkich okresach czasu w roku 2023. Kwestia ta jednakże nie została wystarczająco zbadana przez Komisję pomimo tego, iż była ona powodem zainicjowania postępowania

dyscyplinarnego. Obwiniony wskazał, iż w tym zakresie wnosił o udostępnienie dokumentacji z prac legislacyjnych nad zarządzeniem nr 1 Dyrektora z dnia 7 lutego 2022 r. w sprawie składania, przyjmowania i dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym składanych przez pracowników urzędu, które nakłada obowiązek złożenia oświadczenia majątkowego przez kierownika (...) oraz które stoi w sprzeczności z ww. przepisami prawa. Ponadto wniósł o wezwanie w charakterze świadka pracownika, który zgłosił w toku prac legislacyjnych stanowisko kierownika (...) do wykazu stanowisk zobowiązanych do złożenia oświadczenia majątkowego, żeby udowodnić świadome i bezprawne działanie pracodawcy w zakresie zbierania przeciwko Obwinionemu kluczowych dowodów ponieważ poprzednie zarządzenie nr 10 Dyrektora z dnia 03.08.2012 r. w sprawie składania, przyjmowania i dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym nie nakazywało składania oświadczenia majątkowego przez kierownika (...). Tutaj przepisy prawa się nie zmieniły, żeby takie stanowisko włączyć do wykazu stanowisk zobowiązanych do składania oświadczeń majątkowych w zarządzeniu nr 1. Zatem uzasadnione jest twierdzenie, iż działanie pracodawcy było umyślne, co miały wykazać ww. dowody.

Jak wskazał Obwiniony, przedmiotowa sprawa została zgłoszona przez pracowników Biura (...) tj. A. P. i B. L., którzy na podstawie złożonych przez niego oświadczeń majątkowych zarzucili naruszenie art. 4 pkt 6 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, co stanowi przewinienie służbowe zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Ponadto zostało wskazane, że postawa Obwinionego stoi w sprzeczności z art. 76 ustawy o służbie cywilnej oraz art. 48 ustawy (...). W konsekwencji M. K. Dyrektor polecił wsząć postępowanie wyjaśniające przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

Jak zaznaczył składający odwołanie, przetwarzanie informacji zawartych w oświadczeniach majątkowych zebranych od osób, które nie są objęte tym obowiązkiem, jest zaś przesłanką popełnienia przestępstwa z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10.05.2018 r. o ochronie danych osobowych, który stanowi, że kto przetwarza dane osobowe, choć ich przetwarzanie nie jest dopuszczalne albo do ich przetwarzania nie jest uprawniony, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch. Zdaniem Obwinionego, złożone przez niego oświadczenie majątkowe oraz zawarte w nim dane osobowe o stanie majątkowym

zostały pobrane bez podstawy prawnej, co też wynika z przedstawionej przez niego opinii prawnej. Taką też tezę przyjął Rzecznik Dyscyplinarny, gdy ostatecznie nie zarzucił Obwinionemu naruszenia przepisów w tym zakresie. Jak zaznaczył odwołujący się, uwzględnić należy również, że ww. przestępstwo zostało popełnione również wobec innych pracowników, których obowiązek taki dotyczył. Ten nielegalny i nieprzypadkowy proceder został prawdopodobnie stosowany wobec kilkudziesięciu pracowników w urzędzie. Zdaniem Obwinionego, w świetle powyższego należy uznać, że pozyskane oświadczenie majątkowe, które nastąpiło w wyniku opisywanego przestępstwa posłużyło pracodawcy de facto na ustalenia jakie poczynił Rzecznik Dyscyplinarny. W związku z tym pracodawca/Rzecznik Dyscyplinarny nie może posłużyć się dowodami zdobytymi w sposób nielegalny w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko pracownikom, gdyż stoi to w sprzeczności z zasadą praworządności wyrażoną przez art 7 Konstytucji RP. Jak podkreślił Obwiniony, to na podstawie ww. zarządzenia nr 1 Dyrektora zostało w sposób nielegalny uzyskane od niego oświadczenie majątkowe. Zarządzenie to zostało podpisane przez M. K., który wydał także polecenie Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do wszczęcia wobec Obwinionego niniejszego postępowania wyjaśniającego. Zatem zdaniem Obwinionego, to za nielegalne działanie pracodawcy, pracownik ma zostać ukarany bo tak należy odczytać orzeczenie Komisji dyscyplinarnej I instancji, która w żaden sposób nie odniosła się do tego w uzasadnieniu.

Obwiniony zaznaczył również, - że nie ma mowy o dobrowolnym składaniu oświadczeń majątkowych, gdyż Rzecznik Dyscyplinarny zawiadomieniem z dnia z dnia 15.05.2023 r. znak: RDSZ/6133.8.2023/2 prowadził wobec niego postępowanie wyjaśniające w sprawie nieterminowego złożenia oświadczenia majątkowego, co potwierdza okoliczność, iż pracownik jest przymuszany pod groźbą odpowiedzialności pracowniczej do składania oświadczeń majątkowych na podstawie zarządzenia nr 1.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy, zważyła, co następuje.

Zgodnie z postanowieniami § 36 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (w dalszej części uzasadnienia: rozporządzenie): jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez komisję dyscyplinarną orzekającą w I instancji nie pozwala na wydanie jednego z orzeczeń, o których mowa w ust. 1, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej orzeka o uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej (dalej WKDSC), po analizie i ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 września 2024 r. doszła do przekonania, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wymaga uzupełnienia, i tym samym w oparciu o postanowienia § 36 ust. 2 rozporządzenia, uchyliła orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w I instancji i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania.

Istotą sporu w niniejszej sprawie jest ustalenie czy czynności wykonywane przez Obwinionego w 2023 r. stanowiły prowadzenie działalności gospodarczej, wymagającej uzyskania pisemnej zgody (...), o której mowa w art. 59 ust. 1 ustawy (...).

Pojęcie działalności gospodarczej zostało zdefiniowane w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 236), w sposób następujący: „Działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły” (art. 3 tej ustawy).

W myśl postanowień art. 59 ust. 1 ustawy (...) , pracownik nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia lub wykonywania innych zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody Kierownika urzędu. Podobne zapisy znalazły się w ustawie o służbie cywilnej a dokładnie w art. 80 ust. 2 zgodnie, z którym urzędnik służby cywilnej nie może podejmować zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu. Zarówno jedna jak i druga z przytoczonych ustaw nie zawiera definicji pojęcia „zajęcia zarobkowe”.

Jak zostało wskazane w komentarzu do ustawy o służbie cywilnej (Ustawa o służbie

cywilnej. Komentarz. Marek Rotkiewicz 2024 wyd.3) „zajęcia zarobkowe” to wszelkie formy bardzo szeroko pojętej działalności zarobkowej – na podstawie stosunku pracy, na podstawie umów cywilnoprawnych (o dzieło, zlecenia, agencyjnej, wykonywanie działalności gospodarczej, ale także współpraca przy wykonywaniu działalności gospodarczej, jak również inne, jeżeli związane są z uzyskiwaniem świadczeń finansowych w zamian za świadczoną pracę,

Podobną definicję przyjęły również sądy i tak np. w wyroku wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 28 października 2013 r., sygn. akt IV SA/GI 1104/12) wskazano: „pojęcie zarobkowe obejmuje wszelkie formy zatrudnienia połączone z uzyskiwaniem dochodów czyli działalność gospodarcza, stosunek pracy, stosunek służbowy oraz każdy rodzaj umowy cywilnoprawnej.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że w okresie zatrudnienia w urzędzie, M. C. jako pracownik urzędu zwracał się dwukrotnie o wyrażenie zgody na prowadzenie działalności gospodarczej i taką zgodę uzyskał:

- na okres 7.09.-30.11.2019 r. – w piśmie z dnia 9.08.2019 r. Dyrektor wyraził zgodę na wznowienie własnej działalności gospodarczej w celu zamknięcia i rozliczenia wszystkich pozostałych spraw kancelarii (wystawienie faktur oraz odprowadzenie należnego podatku do urzędu skarbowego);
- na okres 15.10.2021 r. do 15.10.2022r. – w piśmie z dnia 29.09.2021 r. Kierownik wyraził zgodę na podjęcie zajęcia zarobkowego polegającego na prowadzeniu własnej działalności gospodarczej związanej z usługami (...).

Jak ustaliła Komisja I Instancji, po sprawdzeniu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dalej CEiDG), w roku 2023 działalność gospodarcza prowadzona przez M. C. nie została z tej ewidencji wykreślona. Wznowienie działalności gospodarczej nastąpiło w dniu 3.05.2023 r., następnie zostało zawieszone w dniu 31.05.2023 r. Kolejne wznowienie działalności gospodarczej nastąpiło w dniu 18.08.2023 r. i zawieszenie w dniu 31.08.2023 r.

W aktach sprawy dyscyplinarnej znajdują się załączone do pisma Obwinionego z dnia 13.02.2024 r.:

- upoważnienie inkasowe z dnia 5.04.2022 r., w treści, którego wskazano, że „M.

C. działający pod firmą (...) został upoważniony do odzyskania wierzytelności oraz wszelkich praw wynikających i należnych od dłużnika (...).

Upoważnienie obejmuje:

1. prowadzenie negocjacji z dłużnikiem w celu dobrowolnej spłaty zadłużenia;
2. zawarcie ugody;
3. przyjęcie spłaty od dłużnika.

W sprawie zostało udzielone adwokatowi/radcy prawnemu pełnomocnictwo do wszczęcia postępowania sądowego i postępowania egzekucyjnego, które zostanie użyte w przypadku nie spłacenia dobrowolnego należnych wierzytelności”.

Wierzycielem, na rzecz, którego zgodnie z ww. upoważnieniem miał działać M. C. jest: (...)

- pismo z dnia 10.02.2024r. o treści: „Wskazuję, że w sprawie powództwa (...) prowadzących działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej (...), jako ich pełnomocnik, w postępowaniach przeciwko (...) z siedzibą w W., współpracowałam z firmą (...), działającą w (...).”

Dokument też został podpisany przez adwokata: A. P..

- faktury VAT, na których jak sprzedawca widnieje (...) a jako odbiorca (...), tj.: (...), w której wskazano m.in.: data wykonania lub zakończenia dostawy lub wykonania usługi: 31.05.2023 r., termin płatności: 7.06.2023 r., forma płatności: kompensata, rodzaj usługi: (...); (...), w której wskazano m.in.: data wykonania lub zakończenia dostawy lub wykonania usługi: 31.08.2023 r., termin płatności: 7.09.2023 r., forma płatności: inna, rodzaj usługi: (...).

Komisja I Instancji, odnosząc się do wymienionych wyżej: wpisów do CEiDG oraz FV w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 13.02.2024 r. wskazała m.in.: „(...) są to fakty bezsporne i udokumentowane odpowiednimi wpisami w ogólnodostępnym rejestrze jakim jest Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej. Także Obwiniony, wskazując jako dowody, dokumenty księgowe w postaci faktur, których kopie zostały dołączone do pisma złożonego na rozprawie w dniu 13 lutego 2024 r. pośrednio przyznał, iż prowadził działalność gospodarczą. Nie można się zgodzić z twierdzeniem Obwinionego, iż wystawianie faktur miało wyłącznie na celu dopełnienie obowiązku podatkowego. Na dokumencie faktury widnieje i data sprzedaży usługi, i data wystawienia dokumentu księgowego. Obie te czynności, przy

każdej z dwóch faktur, mają miejsce w roku 2023. Niewątpliwym jest także fakt, iż Obwiniony uzyskał przychód w związku z realizacją usługi, którą potwierdzały przedmiotowe faktury. Więc nie tylko dopełnienie obowiązku podatkowego, ale także uzyskanie wynagrodzenia za świadczenie usług przez Obwinionego miało miejsce w roku 2023. W ocenie Komisji Dyscyplinarnej, fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez Obwinionego w roku 2023 jest faktem oczywistym. Działalność gospodarcza jest prowadzona co do zasady w celach zarobkowych i także w przedmiotowym stanie faktycznym miało to miejsce”.

Obwiniony odnosząc się w odwołaniu z dnia 5.03.2024 r. od orzeczenia Komisji dyscyplinarnej I Instancji, do kwestii prowadzenia działalności gospodarczej wskazał m.in.: „ W toku postępowania dyscyplinarnego nie wykazano, abym takie czynności prowadzące do uzyskania wynagrodzenia w roku 2023 wykonywał, co wyklucza możliwość uznania mnie za winnego naruszenia art. 59 ust. 1 ustawy (...). Za wykonywanie zajęć zarobkowych nie może być uznane samo wznowienie i zawieszenie działalności gospodarczej, które nastąpiło jedynie na dwa krótkie okresy czasu w celu odbioru wynagrodzenia za czynności dokonane w latach 2019-2022, w których posiadałem zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej. Sam odbiór wynagrodzenia i dokonanie czynności podatkowych nie jest wykonywaniem zajęcia zarobkowego, gdyż nie jest powiązany z żadnym wynagrodzeniem, a jest jedynie konsekwencją czynności o charakterze zarobkowym podjętych we wcześniejszym okresie. W toku postępowania wyjaśniającego w wiadomości mailowej z dnia 5 października 2023 r. wskazałem, iż czynności te były podejmowane w czasie, w którym legitymowałem się zgodą pracodawcy urzędu na wykonywanie zajęć zarobkowych, i wiązały się z wynagrodzeniem prowizyjnym za osiągnięcie konkretnego rezultatu, który zaistniał po znacznym czasie od wykonania czynności, za które należne był wynagrodzenie.”

W dniu 12.09.2024 r., podczas rozprawy przed WKDSC, M. C. wyjaśnił, m.in. że: FV wystawione, odpowiednio w dniu 31.05.2023 r. i w dniu 31.08.2024 r. były efektem jego działań podjętych i prowadzonych wyłącznie w okresie posiadania zgody Kierownika urzędu na prowadzenie działalności gospodarczej tj.: od 15.10.2021 r. do 15.10.2022r. W oparciu o upoważnienie inkasa z dnia 5.02.2022 r. prowadził czynności mające na celu odzyskanie wierzytelności należnych spółce cywilnej (...), od dłużnika

(...), do których należało m.in. skontaktowanie się z dłużnikiem telefonicznie/pisemnie w celu naklonienia go do dobrowolnej spłaty wierzytelności na rzecz klienta, którego reprezentował. Następnie w związku z niepowodzeniem tych czynności, prowadzenie kolejnych działań (m.in. ...) „outsorsował” do zewnętrznej kancelarii (...). Czynności te, bez udziału Obwinionego prowadziła ta kancelaria a po ich zakończeniu i przeprowadzeniu egzekucji nabył on prawo do zryczałtowanego wynagrodzenia wynikającego z umownych ustaleń zawartych z przedstawicielami spółki cywilnej (...). Dalej Obwiniony, odnosząc się do dat wpisanych na wystawionych FV, w rubryce oznaczonej „data wykonania lub zakończenia dostawy lub wykonania usługi” (odpowiednio 31.05 i 31.08.2023 r.), stwierdził m.in., że mogły być to daty nabycia prawa do wynagrodzenia, za czynności świadczone uprzednio na rzecz spółki cywilnej (...). Nie potrafił jednak w sposób jednoznaczny podać powodu dlaczego jako datę wykonania usługi, wskazał taki a nie inny dzień, twierdząc że być może daty te wynikały z obowiązku dokonania rozliczenia, który wynikał z przepisów podatkowych. W dalsze kolejności Obwiniony stwierdził również, że nie może wykluczyć, że usługa wskazana w FV z datą 31.08.2023 r. mogła być wykonana także w sierpniu, ale nie posiada w tym momencie dokumentów, które mogłyby to potwierdzić.

Reasumując Obwiniony podczas rozprawy przed WKDSC wskazał, że w pewnych okoliczności związanych ze świadczeniem usług (...) na rzecz (...) nie pamięta, ale posiada dokumentację (nie przy sobie) tej konkretnej sprawy, w oparciu, o którą można sprawdzić kiedy, kto i jakie czynności w tej sprawie wykonywał.

W tym miejscu należy wskazać na treść postanowień art. 25 ustawy Prawo Przedsiębiorców oraz interpretację Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej znak 0114-KDIP1-3.4012.6.2024.4.JG z dnia 20.02.2024 r. (dostępną w bazie internetowej – System Informacji Celno-Skarbowej Eureka pod linkiem : <https://eureka.mf.gov.pl/informacje/podglad/578806>).

Zgodnie z postanowieniami art. 25 ust. 1 ustawy Prawo Przedsiębiorców: w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może wykonywać działalności gospodarczej i osiągać bieżących przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej. Natomiast na podstawie przepisów art. 25 ust. 2 ustawy Prawo Przedsiębiorców: w okresie zawieszenia wykonywania

działalności gospodarczej przedsiębiorca: 1) może wykonywać wszelkie czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów, w tym rozwiązywania zawartych wcześniej umów; 2) **może przyjmować należności i jest obowiązany regulować zobowiązania, powstałe przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej**; 3) może zbywać własne środki trwałe i wyposażenie; 4) ma prawo albo obowiązek uczestniczyć w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej; 5) wykonuje wszelkie obowiązki nakazane przepisami prawa; 6) **może osiągać przychody finansowe, także z działalności prowadzonej przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej**; 7) może zostać poddany kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą; 8) może powołać albo odwołać zarządcę sukcesyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz.U. z 2021 r. poz. 170).

Zgodnie z powołaną wyżej interpretacją stan prawny oraz rozstrzygnięcie wyglądały w sposób następujący:

„Opis zdarzenia przyszłego

Pan (...) jako jednoosobową działalność gospodarczą prowadzi (...), jednak od 2 stycznia 2024 r. został Pan zatrudniony w urzędzie na stanowisku (...), które jest równorzędne ze stanowiskiem naczelnika wydziału i dlatego zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy o ograniczeniu działalności gospodarczej jest Pan zobowiązany do zakończenia albo zawieszenia działalności. Jednak podczas prowadzenia działalności wykonywał Pana (...) z urzędu, jako pełnomocnik albo jako (...). Sąd w wyroku zasądza wynagrodzenie wskazując kwotę stawki netto, np. 1200 zł powiększone o podatek VAT i dlatego w następstwie księgowość sądu zwraca się do Pana o wystawienie faktury VAT w celu wykonania wyroku i zapłaty wynagrodzenia wg stawki za (...) lub (...). Jednak działalność jest zawieszona, a więc czy można wystawić fakturę celem uzyskania należnego wynagrodzenia. Podobnie z rozliczeniem usługi świadczonej na podstawie zawartej umowy zlecenia o (...) osoby fizycznej albo (...) albo obrony - po zakończeniu (...) albo (...) klient żąda faktury VAT albo paragonu

fiskalnego. Podobnie w przypadku sprawowania funkcji (...) ad actum - wówczas sąd również żąda faktury celem rozliczenia (...).

Pytanie

Czy (...) jest uprawniony do wystawienia faktury VAT albo paragonu fiskalnego za wykonywane czynności (...), albo (...) albo z (...), a także (...) po zawieszeniu działalności gospodarczej, tj. po 2 stycznia 2024 r.

Pana stanowisko w sprawie

Pana zdaniem, po zawieszeniu działalności gospodarczej jest Pan uprawniony do wystawienia faktury VAT albo paragonu fiskalnego w odniesieniu do umów zlecenia (...), które rozpoczęły się postanowieniem sądu (zostały zawarte z klientami) przed dniem zawieszenia działalności gospodarczej.

Ocena stanowiska

Stanowisko, które przedstawił Pan we wniosku, jest prawidłowe.”

Dokonujący rozstrzygnięcia w przytoczonej interpretacji wskazał, m.in., że biorąc pod uwagę powyższe przepisy (m.in. art. 25 ust. 2 ustawy Prawo Przedsiębiorców) należy stwierdzić, że zawieszenie działalności gospodarczej samo w sobie nie stanowi zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej przez **podatnika**. Podatnik, który zawiesza prowadzenie działalności gospodarczej na pewien czas, nadal pozostaje podatnikiem, z tym że w okresie zawieszenia wykonywania działalności przedsiębiorca nie prowadzi aktywnej działalności. Zgłoszenie zawieszenia działalności gospodarczej nie oznacza zatem ustania bytu przedsiębiorcy, a jedynie przerwę w wykonywaniu działalności gospodarczej. Zatem, przedsiębiorca w okresie zawieszenia działalności gospodarczej ma m.in. prawo wykonywać wszelkie czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów. Jak wskazano dalej, podatnik, który „zawiesza” prowadzenie działalności gospodarczej na pewien czas, pozostaje nadal podatnikiem podatku od towarów i usług i dlatego spoczywają na nim określone obowiązki podatkowe. Jednocześnie w myśl powołanych przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie może wykonywać działalności gospodarczej i osiągać bieżących przychodów z działalności, ma jednak pewne uprawnienia i obowiązki, które mają związek z działalnością prowadzoną przed datą zawieszenia. Podsumowując, w rozstrzygnięciu powołanej interpretacji, stwierdzono, że w okresie zawieszenia działalności gospodarczej, w związku z otrzymanym

wynagrodzeniem za wykonanie czynności rozpoczętych przed zawieszeniem działalności gospodarczej, tj. przed 2 stycznia 2024 r. wnioskodawca będzie zobowiązany do wystawiania i wydawania faktur na rzecz klientów będących przedsiębiorcami oraz paragonów fiskalnych na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej i rolników ryczałtowych lub również faktur na żądanie wyrażone w odpowiednim czasie przez klientów będących osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności gospodarczej i rolnikami ryczałtowymi.

W tym miejscu należy wskazać, że interpretacja indywidualna dotyczy konkretnego stanu faktycznego i ma charakter wiążący dla składającego wniosek o jej wydanie. Nie może być stosowana jako precedens w podobnych stanach faktycznych.

W ocenie WKDSC, Komisja I Instancji dokonała rozstrzygnięcia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy. W ponownie prowadzonym postępowaniu należy uzupełnić ten materiał o dokumenty i informacje znajdujące się m.in. w posiadaniu Obwinionego, tak aby w sposób jednoznaczny ustalić:

- czy w związku z podjęciem w 2023 r. zawieszanej działalności gospodarczej oprócz wystawienia dwóch FV, M. C. świadczył usługi (...), w tym na rzecz zleceniodawcy tj.: (...);
- czy wystawienie w 2023 r. FV, wiązało się wyłącznie z otrzymaniem wynagrodzenia za czynności wykonywane na rzecz ww. zleceniodawcy, podczas zgody wydanej na prowadzenie działalności gospodarczej przez Kierownika urzędu w okresie od 15.10.2021 r. do 15.10.2022r..

Następnie Komisja I Instancji, powinna dokonać oceny uzupełnionego materiału dowodowego, pod kątem ustalenia czy czynności realizowane przez Obwinionego, stanowiły wykonywanie działalności gospodarczej.

W toku rozprawy przed WKDSC, Rzecznik dyscyplinarny wystąpił z wnioskiem o włączenie do akt sprawy dokumentów: z umorzonego postępowania wyjaśniającego prowadzonego w związku z nieterminowym złożeniem przez M. C. oświadczenia o stanie majątkowym za 2022 r. oraz Zarządzenie Nr 1 Dyrektora z dnia 7 lutego 2022 r. w sprawie składania, przyjmowania i dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym, na okoliczność zarzutów stawianym, w tym zakresie przez Obwinionego

w odwołaniu z dnia 5.03.2024 r., od orzeczenia wydanego przez Komisję Dyscyplinarną I Instancji.

W myśl postanowień § 23 ust. 3 rozporządzenia, Komisja dyscyplinarna może oddalić wniosek dowodowy, jeżeli:

- 1) okoliczność, która ma zostać udowodniona, nie ma znaczenia dla sprawy;
- 2) okoliczność, której dotyczy wniosek dowodowy, została już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
- 3) dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności;
- 4) wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania;
- 5) dowodu nie da się przeprowadzić.

WKDSC po zapoznaniu się z treścią przedłożonych przez Rzecznika dyscyplinarnego dokumentów, postanowiła w oparciu o zapisy § 23 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia, oddalić wniosek dowodowy Rzecznika dyscyplinarnego, gdyż przedmiotem prowadzonego postępowania dyscyplinarnego jest kwestia ustalenia czy Obwiniony prowadził działalność gospodarczą bez wymaganej, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy (...), pisemnej zgody Kierownika urzędu, a nie kwestia składania przez Obwinionego oświadczeń o stanie majątkowym.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia jako nie rozstrzygającego co do istoty sprawy, odwołanie nie przysługuje.

Rafał Haczekiewicz

Piotr Orzech

Iwona Pakosz

Małgorzata Paszkiewicz

Cezary Zaremba